Pisarakirje

Huhtikuu 2012

TOIMINTATIIVISTE

Kevät on pitkälle edennyt ja uudet ummut aukeamassa. Maaliskuussa pidettiin Pisaran **vuosikokous**, jossa edellisen vuoden toiminnan päälinjat esitettiin kirjalliseen muotoon koottuina sekä kaavailtiin tulevaisuutta.

Hallitus jatkoi entisellään: puheenjohtajana Eeva Halme, varapuheenjohtajana Pekka Vauromaa, sihteerinä Raili Ketola, jäseninä Tarja Kauppinen, Riitta Sinervo ja Tuula Tapanainen sekä varajäseninä Kai Leppämäki, Arja Parttimaa ja Marja-Leena Peltola. Jäsenmäärä oli kasvanut 61:stä 70:een.

Pietarin alueen vankilavierailujen osalta saimme syksyllä virallisesti kielteisen päätöksen. **Espoon-Kouvolan ryhmä** teki kuitenkin kaksi matkaa Murmanskin vankiloihin ja asunnottomien kotiin (yhteensä 7 käyntiä) ja samoin uutena avauksena kaksi matkaa Viron vankiloihin (6). Pietarin alueella käytiin narkomaanikodeissa (11) ja lasten internaattikoulussa (3).

Vihdin ryhmä kävi seurakunnissa (9), lasten ja nuorten laitoksissa (17), vanhainkodissa (4) sekä narkomaanikodeissa ja kuntoutuskeskuksissa (16), uusimpana Porhova 280 km Pietarista. Lisäksi vierailimme perheissä.

Pisara tukee edelleen taloudellisesti Slava ja Natalia Kapitonovin **katulapsityötä** Ukrainassa sekä **Peshkovien miestenkotia**, jolle myös kerättiin erityistä remonttitukea samoin kuin Popovka 1:lle. Marraskuussa käynnistettiin proteesikeräys.

Tavaraliikenne oli vuonna 2011 huomattavaa. Ketolan talkoissa koottiin yhteensä 118 vauvakassia vietäviksi useisiin eri kohteisiin, mm. Toksovan synnytyssairaalaan. Peräkärryittäin ja pakettiautoittain vietiin ja noudettiin tavaraa Venäjälle ja Viron Otepäälle sekä toimitettavaksi Romaniaan.

Pääasialliset **tulonlähteet** olivat kirpputorit, yksityisten lahjoitukset sekä seurakuntien kolehdit ja avustukset. Pietarin asunnosta päätettiin luopua ja siirtyä käyttämään yhteisesti Riihimäen idäntyön vuokraamaa asuntoa. Ratkaisu oli molempien yhdistysten kannalta mielekäs. Seuraavaksi suurimmat menoerät koostuivat matkakustannuksista, tulkki- ja muusikkopalkkioista sekä tuliaisista kohteisiin.

Vuosi 2012 on alkanut samaan tapaan. Monen sydämellä on ennaltaehkäisevä työ, panostaminen lapsiin ja nuoriin, jotta kierre voitaisiin katkaista. Tässä tarvitsemme paljon rukousta. Iloksemme olemme saaneet jälleen mukaan nuorten ryhmiä pantomiimeineen ja raikkaine panostuksineen.

Kiitämme kaikkia ystäviämme yhteistyöstä ja esirukouksista. Koemme, että työmme on tarpeellista ja siunattua.

- Eeva Halme -

Kevätkahvit Pisaran ystäville

Nummelan seurakuntakeskuksessa **maanantaina 28.5.** klo 17:30
Arpajaiset Hilja Mutkarin hyväksi ja muuta ohjelmaa
Tervetuloa mukaan!

Kirjeen sisältö:

Pääkirjoitus , kahvikutsu ..... sivu 1
Pisarakasvo Hilma Gutzan ..... sivu 2
Rukous– ja kiitosaiheet ..... sivu 2
Pisara elävää vettä Pekka Vauromaa ..sivu 3

Matkaraportit:
Venäjä 23. - 25.3..... ..... sivut 3-5
Pietari 9. - 11.3. ..... sivut 5-6
Pietari 20.- 22.4. ..... sivut 7-8
Terveiset Slavalta ..... sivut 6

Pisarakasvo Hilma

Hilma Gutzan

Kuten monien inkeriläisten, Hilmankin elämä on ollut värikäs, täynnä monenlaisia vaikeuksia, mutta myös Jumalan huolenpitoa. Jo alku oli dramaattinen, sillä hän syntyi Hatsinassa 13.8.1937 puistossa puun alla, kun äiti ei ehtinyt sairaalaan synnyttämään.

Vuonna 1943 perhe muutti monien inkeriläisten tavoin Suomeen, missä Hilma aloitti kansakoulun. Kun koulun joulujuhla oli vietetty, joutui perhe lähtemään takaisin Neuvostoliittoon, kotiin, kuten oli luvattu. Vaan matka veikin Keski-Venäjälle Kalinskiin, missä Hilma aloitti uudelleen ensimmäisen luokan. Kalinskista heidät siirrettiin Viroon, missä hän siirtyi virolaisen koulun. Pian oli taas siirto edessä, nyt Siperiaan, missä Hilman koulu päättyi ensimmäisen luokan jälkeen vaikka hän ei ollut vielä oppinut lukemaan.

Kun Stalin kuoli, perhe siirtyi kymmeneksi vuodeksi metsätöihin Karjalaan, Kontupohjan pohjoispuolelle. Tuolloin myös poistettiin passista merkintä ”kansanvihollinen”. Nuorena Hilma olisi halunnut muuttaa takaisin Hatsinaan. Kun sopivaa asuntoa ei sieltä löytynyt, hän muutti uudelleen Viroon. Vuonna 1958 hän pääsi takaisin Hatsinaan, missä hän teki raskasta työtä kumitehtaalla yli kolmekymmentä vuotta.

Vuonna 1958 hänet kutsuttiin mukaan pääsiäisjuhlille. Hilma kyllä tiesi pääsiäisen, mutta ei oikein sen todellista sisältöä. Hänestä tuntui, että juhlilla oli vain vanhoja mummoja, mutta laulut koskettivat häntä ja kysymys Jeesuksen vastaanottamisesta omaan elämään toi itkun, mutta myös uskon löytymisen. Hatsinassa oli tuolloin yksi baptistiseurakunta, joka ei ottanut heti kaikkia halukkaita kasteelle, Hilma kastettiin Viron matkalla Rakveren baptistikirkossa. Hän halusi seurata Jeesusta koko sydämestään.

Hilma meni naimisiin vuonna 1962, sai poikansa Valerin vuonna 1963, mutta mies jätti hänet. Hän avioitui uudelleen Volodjan kanssa ja he elivät yhdessä 43 vuotta. Myös Volodja tuli uskoon ja hän sai nähdä kolmesti Jeesuksen näyssä. Kaksi kertaa Jeesus nuhteli häntä siitä, ettei ollut elänyt oikein ja käski pyytää Hilmalta anteeksi.

Hatsinassa Hilma palveli omaa seurakuntaansa lähinnä keittiötöissä. Vasta viisikymmentä täytettyään alkoi Hilman elämässä hengellisen työn vaihe. Häntä pyydettiin suomalaisten vetämille juutalaislasten leireille tulkiksi. Vaan miten hän voisi olla tulkkina, kun ei osannut edes lukea. Alkuvaiheessa lapset nauroivat hänelle ja Hilma itki. Tämän jälkeen häntä pyydettiin myös vankilatyöhön tulkiksi. Hilma alkoi lukea kotona Raamattua ja niin Herra opetti hänet lukemaan.

Hilma on loistava tulkki, sillä hän hallitsee hyvin hengelliset asiat ja pystyy selventämään käsitteitä silloin, kun tietää niiden jäävän kuulijoille hämäriksi. Hän säteilee rakkautta ja sydämellisyyttä, Jeesukselta tulevaa rakkautta. Nyt hän odottaa muuttoa Suomeen. Heinolassa hänellä on ennestään omasta seurakunnasta muuttaneita ystäviä, joten hän ei jää yksin. Innokkaana hän odottaa, mitä tehtäviä Herra vielä hänelle antaa. ”Suomessakin haluan palvella Herraa, en vain istua kotona ja katsella ulos” Hilma sanoo.

- Tuula Tapanainen -

Rukous- ja kiitosaiheet

- Suunnitteilla olevan Latvian matkan onnistuminen
- Hilja Mutkarin taloudellisen tilanteen selkiytyminen vesivahingon jälkeen ja lohtua pojan kuoleman jälkeen
- Vapaaehtoisten tekijöiden jaksaminen
- Valerin proteesiasian eteneminen
- Kiitos matkojen onnistumisesta ja suojeluksesta niillä

Pisara elävää vettä

Kotkan poikii ilman siipii

”Kun Hän oli tämän sanonut, kohotettiin Hänet ylös heidän nähtensä, ja pilvi vei Hänet pois heidän näkyvistään. Ja kun he katselivat taivaalle Hänen mennessään, niin katso, heidän tykönänsä seisoi kaksi miestä valkeissa vaatteissa; ja nämä sanoivat: "Galilean miehet, mitä te seisotte ja katsotte taivaalle? Tämä Jeesus, joka otettiin teiltä ylös taivaaseen, on tuleva samalla tavalla, kuin te näitte Hänen taivaaseen menevän.”
Tämä Apostolien tekojen teksti kuvaa Jeesuksen taivaaseen nousemista. Jeesuksella riitti uskoa, Hänhän on Jumalan poika, itsekin Jumala.
Laulussa sanotaan ”Oma uskomme heikko ja pieni”. Mitä jos meidät otettaisiis taivaaseen, siis temmattaisiin? Entä jos uskomme alkaisi jo sadan metrin korkeudella heikentyä, alkaisimme pelätä tippuvamme takaisin maahan, kävisikö meille uskomme mukaan ja putoaisimme vauhdilla satuttaen kätemme, jalkamme ja päämme.
Evankeliumin vastaanottamisessa meillä voi olla useita pelkoja. Ominaisuutemme, sanoisiko kieroutunut luontomme, mieltymyksemme, tapamme ja kaikki mitä meissä on, on ikäänkuin päinvastaista mitä Raamattu näyttäisi pitävän hyvänä. Vaikka päivittäin tekisimme parannusta ja vilpittömin mielin rukoilisimme, että Kaikkivaltias muuuttaisi meidät, aina löytyy asioita, jotka saavat sydämemme epävarmoiksi. Tielle saattaa kasaantua yllättäviäkin esteitä, joiden takana ei tunnu olevan uskoa sen paremmin kuin Jumalakaan. ”Tie valmis on” virren sanomaan on kuitenkin uskominen, ja siihen Herramme veljen Jaakobin sanaan ”Veljeni pitäkää pelkkänä ilona, kun joudutte moninaisiin kiusauksiin. Tietäen, että teidän uskonne kestäväisyys koetuksissa saa aikaan kärsivällisyyttä. Ja kärsivällisyys tuottakoon täydellisen teon, että te olisitte täydelliset ja eheät ettekä mistään puuttuvaiset.”
Tie evankeliumin kuulemisesta sydämen uskoon on kivulias, olkaamme kuitenkin kuuliaiset Sanalle, vain siltä tieltä löytyy aito sydämen usko ja iankaikkinen elämä.

- Pekka Vauromaa -

Matkaraportti

Espoon Kouvolan ryhmä 23. - 25.3.Venäjän matka

Matkalla mukana: Tuula Tapanainen Espoosta, Kaarina Suutari ja Timo Granqvist Kouvolasta, Reino Letonsaari Ristiinasta ja Pekka Vauromaa Vihdistä. Tulkkeina toimivat Hilma Gutzan ja Liisa Lankinen.

Pihkalan narkomaanikoti
Kodille oli tullut uusia miehiä ja naisia. Aloitimme tilaisuuden rukouksella ja ylistyksellä, jonka jälkeen kuulimme asukkaiden kertomuksia omasta elämästään. Keskeistä oli kaikilla ilo siitä, että olivat päässeet tänne saamaan uuden elämän mahdollisuuden. Tässä kodissa kaksi ensimmäistä kuukautta ovat vieroitusta ja loput kahdeksan kuukautta ovat kristillisen elämänmallin opettelua. Kodista lähtijät huolehditaan oman paikkakuntansa seurakunnan jäseniksi ja siellä heille varataan joku luottamustehtävä. Näin uuden elämän alku saa mahdollisimman hyvän pohjan.

Kahden vetäjän (Erik ja Artjom) lisäksi miehiä oli kodissa nyt kuusi. Kaksi heistä kertoi olleensa vuosia sitten vankilassa (Fornosova III:ssa ja Metallostroissa) ja kuulleensa siellä suomalaisten ryhmien puhuvan Jeesuksen sovitustyöstä. Olimme siis saattaneet kohdata jo aiemmin.

30 -vuotiaan Sergein tarina on hyvin tavallinen. Hän oli kuullut Jumalasta jo Metallostroin vankilassa ja oli sen jälkeen yrittänyt vapautua huumeriippuvuudesta. Hän kertoi poikenneensa vielä Jumalan tieltä ja olleensa vielä kaksi kertaa vankilassa. Hän kokeili kaikkia keinoja, koska hänellä oli tyttöystävä ja pieni lapsi, mutta mikään ei auttanut. Kymmenen vuoden harhassa olon jälkeen hän on antanut elämänsä kokonaan Jumalan käsiin ja opettelee täällä uutta elämää.

Naisten vetäjä oli vaihtunut. Tatjana on vasta 21 -vuotias kaunis nuori nainen, mutta kokenut paljon. Hän oli hyvästä perheestä Uralilta, mutta vanhemmat erosivat hänen olleessaan 13 -vuotias. Pian elämä lähti menemään väärään suuntaan, perhekin hylkäsi hänet, kun hän varasti kaikkea saadakseen huumeita. Vuonna 2009 hän löysi seurakunnan ja Jeesuksen voiman, mutta sortui uudelleen ja meni huonoon kuntoon. Hän asui välillä kadulla ja yritti itsemurhaa. Lääkärit eivät uskoneet hänen selviävän, mutta Jeesus armahti. Äiti auttoi häntä pääsemään huumevieroitukseen, minkä jälkeen hän on käynyt kasteella ja on nyt täällä auttamassa muita.

Natasha on Pietarista ja käyttänyt huumeita kymmenen vuotta. Hän kävi täällä kahdeksan kuukauden vieroituksen, mutta tuli uudelleen

Narkomaanikodeissa asukkaat kohentavat ahkerasti asuinolojaan. Tässä Popovkan uusi keittiö

vahvistumaan. Hänellä on kaksi lasta, jotka ovat nyt lastenkodissa.
Erik kertoi, että he suunnittelevat uutta työmuotoa niin, että äidit voisivat joissain tilanteissa ottaa lapsensa tänne mukaan. Parhaillaan on käynnissä prosessi viranomaisten kanssa, jolla pyritään saamaan Natashan lapset tänne. On varmaan kaikkien etu, että äidit alkuvierotuksen jälkeen voisivat asua täällä lastensa kanssa ja opetella yhdessä uutta hengellistä elämää.
Murheena Pihkalassa on, kun viranomaiset ovat kieltäneet sakon uhalla lämmittämästä sisällä olevaa saunaa vedoten siihen, että he eivät täytä kaikkia laitosten vaatimuksia. Unelmana onkin rakentaa pihaan sauna, mutta varat siihen puuttuvat. Jos joku haluaa lahjoittaa tähän tarkoitukseen, voi viestiosaan merkitä PIHKALAN SAUNA. Näin tiedämme kohdistaa varat oikein. Toivomuksena täällä on, että vieraita voisi käydä useammin. Se olisi heille yhteisen uskon jakamista ja siinä vahvistumista. Kotia tukevat norjalaiset käyvät kerran keväällä ja syksyllä, me olemme käyneet viime syksystä kolme kertaa.

Turha käyntikö?
Olimme soittaneet vammaisten lasten internaattikoululle ja saaneet ohjeeksi tulla kello kaksitoista. Koululla oli tuolloin kovin hiljaista ja kun Hilma tapasi rehtorin apulaisen, hän kertoi että lapset ovat sirkuksessa! Ensimmäinen ajatus oli, että nyt tuli turha käynti, vaan Jumala oli suunnitellut toisin.

Kaarina oli ostanut uuden tyttöjen puseron ja kysyi opettajalta, kenelle sen voisi antaa. Silloin opettaja keksi, että täällähän on 14 -vuotias Dasha, joka ei halunnut lähteä toisten mukaan. Dashalla ei ole tietoa isästään ja kun hän tuli koululle, äiti oli vankilassa. Äiti kävi vapauduttuaan kerran katsomassa tytärtään ja lupasi tulla uudelleen ja soittaa, mutta hän ei koskaan tullut eikä soittanut. Nyt äiti on kuollut ja Dasha haluaa sulkeutua toisten yhteydestä ja pukeutuu poikamaisesti mustiin vaatteisiin. Koululla häntä on yritetty auttaa, mm. kampaaja teki hänelle naisellisen kampauksen. Kaarina sai viedä puseron opettajan kanssa Dashalle ja sovimme, että hän ottaa hänet kummitytökseen.

Näin Jumala lähetti meidät koululle yhden tytön vuoksi. Jos olisimme pitäneet normaalin tilaisuuden alakoulun lapsille, ei Dasha olisi tullut sinne. Sovimme opettajan kanssa, että tulemme tänne myös kesäkuun alun matkalla. Koulu on silloin jo loppunut ja paikalla ovat vain orvot lapset ennen kuin pääsevät myöhemmin kesällä leirille. Opettajan pyyntö koski kesäleluja: tuokaa erilaisia palloja, hyppynaruja, skeittilautoja, sulkapallomailoja ja muita kesäpelejä. Tämä siis vetoomuksena teille kaikille.

Popovkan narkomaanikoti
Kokoonnuimme yhteiseen tilaisuuteen ruokatilaan. Kuulimme ajankohtaisia uutisia uusista narkomaanikotihankkeista, joita ollaan käynnistämässä. Yksi miehistä kiitti viime käynnillä saamastaan rukousavusta, sillä hänen selkänsä oli parantunut. Hän käy työssä rakennuksilla ja kipeä selkä oli hankaloittanut työtä. Toinen mies kertoi omista vaikeuksistaan vapautua riippuvuudesta. Nyt hän oli palannut tänne kodille auttamaan muita. Kodissa pystyy asumaan laajennusten ansiosta parikymmentä miestä. Suuri osa heistä käy työssä kodin ulkopuolella ja osallistuu näin kustannuksiin. Mutta joukossa on myös pari vanhempaa miestä, joiden liikkuminenkin on jo vaikeaa.

Miesten laulu ja ylistys oli vahvaa! Kaarina puhui anteeksiantamuksen voimasta, Timo oman elämän eheytymisestä vähitellen vankilavuosien jälkeen. Pekka puhui siitä, kuinka arkki kantoi Nooan väen tuhovesien yli, nyt usko ja seurakunta ovat meille se arkki, jotka kantavat maailman pahuuden keskeltä taivaaseen. Tuula kertoi Tarton vankilakirkon alttaritaulusta, missä Jeesuksen armahtama ristin ryöväri on tuomassa syntistä Jeesuksen eteen, Reino puhui lopuksi pääsiäisestä ja Jeesuksesta Elämän Leipänä.

Kirvun narkomaanikoti
Kirvussa oli hoitovastuullisten lisäksi kymmenen

Matkaraportti

Espoon Kouvolan ryhmä 23. - 25.3.2012 Venäjän matka

miestä ja neljä naista. Täällä on sitouduttava vuoden vieroitusjaksoon, mutta halutessa saa olla vielä toisen vuoden. Työterapia on osa hoitoa ja se on täällä mielekästä maataloustyötä viljelyn ja eläinten parissa. Kaarina kävi kurkistamassa navettaan ja totesi, että siellä on lehmiä, lampaita, vuohia, kanoja ja kaneja.

Saimme jälleen pitää yhteisen tilaisuuden, missä Kirvulle tyypillistä on vahva rukous ja ylistys. Valtaosan puheenvuoroista saivat käyttää vieraat. Mukana olivat myös kodin perustajan Andrei Gulavatyin vaimo ja kolme lasta. Nuorin heistä, noin kuusivuotias tyttö löi rytmihelistimillä tahtia lauluihin.

Suuril haaste Kirvussa on keskuslämmityksen rakentaminen. Höyrylämmityskattila on valmiina, vettä saadaan järvestä, polttoaineena toimivat puu tai kivihiili. Pattereiden hankinta sen sijaan on haaste. Suomesta tuominen on tullin vuoksi lähes mahdotonta, paikallisesti ostaen kolmenkymmenen patterin hinnaksi tulee 3000 – 4000 euroa. Toinen haaste saunan rakentaminen ulos on taloudellisesti helpompi. Puut siihen saadaan metsästä ja työvoima on omasta takaa. Jos koet kodin auttamisen sydämellesi, laita lahjoituksen viestiruudukkoon sana Kirvu.

Paluu Suomeen meni myöhään yöhön, mutta muutoin olimme kiitosmielellä varjeluksesta matkalla ja kaikista kohtaamisista. Seuraava Venäjän matkamme on aivan kesäkuun alkupäivinä, mutta huhtikuun lopulla menemme jälleen Viron vankiloihin. Valmistetaan tulevia käyntejä yhdessä rukouksin

- Tuula Tapanainen -

Matkaraportti

Vihdin ryhmä 9. - 11.3. Pietari

(Tarja Kauppisen kommentit jutussa kursiivilla)

Vauromaan Pekka pyysi minua viime vuoden puolella maaliskuussa 2012 pidettävälle Venäjän reissulle. En ole aiemmin Venäjällä ollut ja uteliaisuuttani lähdin mukaan.

Matka alkoi osaltani perjantaina 9.3 Espoonlahden kirkolta klo 14 maissa ja suuntasimme kulun kohti itää. Autossa oli mukana Somerolta Tarja Kauppinen, Selistä Lena ja Andrei Spiridenko ja kuskina Pekka. Matkassa oli mukana peräkärry, jossa oli kaikenlaista tavaraa vietäväksi.

Kotkasta matkaan tuli mukaan Marianne Jämsä.

Suomen ja Venäjän tulleissa kului menomatkalla aika paljon aikaa. Venäjän tullissa meinasi tulla hankaluuksia peräkärryn papereiden kanssa, mutta lopulta asia selvisi.

Saavuimme perjantai-iltana Suomen aikaa puolilta öin Pietarin vuokra-asuntoon, jossa hereillä oli perulainen, Pietarissa lääketiedettä opiskeleva Rosio.

Pietarissa asunnolle tulo tuntuu aina siltä, kuin tulisi kotiin, niin tälläkin kerralla. Tulimme Timurovskaja Ulitsan asuntoon, joka on Riihimäen Idäntyön asunto, mutta sehän oli minulle tuttu vuosien takaa, jolloin olin usein mukana heidän matkoillaan. Nyt se on siis yhteiskäytössämme. Asunnossa asuu perulainen nuori lääkäri Rosio ja toisessa huoneessa vanhan tuttavamme ja muusikkomme Sergei Tsaduninin poika. Yöllinen herätys oli asunnossa asuville tuttua, Rosio jopa keitti meille teetä aamuyön tunneilla. Asunnolla on lisäksi hyvä sijainti aivan uuden moottorikehätien lähellä, joten pääsemme Pietarin ympäri yhdessä hujauksessa, eikä enää tarvitse ajaa välttämättä läpi ruuhkaisen keskustan.

Uni maistui hyvin, mutta aikaa ei jäänyt loikoiluun, sillä aamulla säntäsimme klo 10:ksi **Nazjan traumaattisen lasten kotiin**. Matkalla tuonne lastenkotiin otimme mukaan tulkkimme Liisa Lankisen.

Lastenkotiin veimme mm. biljardipöydän ja corona-pelin. Pekka kyllä huomautti, että coronapeliä varten olisi voinut vielä viedä perunajauhoja. Lapset näyttivät pitävän kovasti tuomisista. Juhlimme lisäksi synttärisankareita.

Ajomatkalla Nazjaan laitoimme Mariannen kanssa kauniisiin lahjapusseihin syntymäpäivälahjoja. Liisan tekstiviestistä olin saanut käsityksen, että viime käyntimme jälkeen oli ollut kahden pojan ja viiden tytön syntymäpäivät ja sen mukaan olin hankkinut lahjat ja lisäksi ylimääräisiä tulevaisuuden varalle. Perillä oli sydämellinen vastaanotto, kuten aina. Esitimme ohjelmamme, minulla oli mukana käsinukke, joka kertoi tarinansa rehellisyydestä. Marianne kertoi pienestä koiraystävästään, Jussi lauloi suomeksi Suojelusenkelin ja Sergei lauloi enemmän venäjäksi

Elämä ei ole helppoa pienille koviakokeneille lapsille

Kun lopuksi rupesimme jakamaan lahjoja Pekan kanssa, jokainen lahjan hakija olikin yllätykseksi poika. Ihmettelin ääneen, eikö ollut ketään tyttöä synttärisankarina tällä kertaa. Eräs heistä oli kuitenkin Aleksandra eikä Aleksander. Vein hänelle vaivihkaa vielä silkkisen vihon, vaikka hän oli jo vastaanottanut pakettinsa. Ajattelin, että tyypillisesti tekstiviestit johtivat taas harhaan. Jälkeenpäinkin vielä luin Liisan viestiä, enkä ymmärtänyt sittenkään siitä, että piti olla niin monta pojan lahjaa. Onneksi olin ostanut ylimääräisiä pojillekin sopivia lahjoja. Näissä pienissä asioissakin voi nähdä johdatuksen.

Lastenkodista otimme mukaan Sergei Odnorobin ja lähdimme kohti hänen kotiaan. Matkalla pysähdyimme museolla, jossa on kuvattu panoraamakuvana Leningradin piiritystä. Sergein vaimo oli laittanut meille kotiruokaa. Keitetyt perunat maistuivat hyvälle. Kauaa emme ehtineet kuitenkaan tuossa kodissa olla.

Sergein luota lähdimme kohti Andreille tuttua, **Otradnoessa sijaitsevaa kirkkoa**. Kyseessä oli baptistikirkko, jossa Denis seurakunta oli vuokralla. Isäntäväki oli tyytyväinen, kun vieraita oli saapunut Suomesta. Kirkon jälkeen menimme teelle kirkon alaosaan.

Kirkolta lähdimme kohti miesten **Popovka 2** narkomaanikotia. Veimme miehille erilaisia vaatetavaroita ja taisi joukossa olla lastenvaatteitakin. Rukoilimme tuossa kodissa kaikkien miesten ja meidän kaikkien puolesta. Itse koin tuon tilanteen hyvin puhuttelevana. Miehet lauloivat venäjänkielisiä lauluja.

Veimme Liisan illalla kotiinsa ja jatkoimme matkaa vuokra-asunnolle.

Sunnuntaiaamuna läksimme liikkeelle klo 10 maissa ja haimme kyytiin Andrein ja Lenan Pietarista. Suuntasimme kulkumme kohti **Valkeasaaressa** asuvan Hiljan asuntoa. Hilja on vanha rouva, joka asuu kirkon yhteydessä. Hänellä oli surua, kun hänen poikansa oli kuollut äskettäin. Lauloimme Hiljalle virsiä ja lohdutimme häntä surussaan.

Hilja oli edeltä ilmoittanut meille, että joutuu asumaan kirkossa kotona sattuneen vesivahingon vuoksi. Paikalle päästyämme havaitsimme, että hänen kotinsa oli todella kylmä ja hän joutui sinnittelemään kirkossa. Siellä ei luonnollisesti ole pesumahdollisuuksia, eikä mitään mukavuuksia, ainoastaan kamiina, jolla saattoi lämmittää kirkon. Keittiö sijaitsee kylmässä eteisessä, talvella siellä ei voi kauaa puuhailla.

Paluumatkalla poikkesimme Viipurin kaupungissa. Tarkoitus oli käydä kauppahallissa, mutta se olikin kiinni. No ei se mitään, paikallinen Karusel liike oli auki.

Ryhmä laski tyypillistä leikkiä miliisien kohdalla:

Viipurista lähdettyämme Pekka sanoi, että kohta tulee poliisiasema, johon on aina perinteisesti täytynyt jättää yksi matkaystävä. Kysyin Pekalta, että kukahan se on tällä kertaa ja Pekka vastasi: ”Arvaa vaan”. Siinä tajusin, miksi Pekka oli pyytänyt minua mukaan reissuun. No, ei sinne onneksi tarvinnutkaan jäädä.

Matka meni hyvin ja meille kaikille jäi siitä varmasti mukavia muistoja. Pekalle, Tarjalle, Mariannelle, Andreille, Lenalle, Sergeille ja Liisalle kiitoksia järjestelyistä.

- Jussi Puukko -

Hyviä uutisia Slavalta ja Natalialta:

”Hei rakkaat ystävät! Kiitos teille hengellisestä ja aineellisesta tuestanne. Jotkut teistä ovat jo kuulleet, että aioin Natalian kanssa tulla Suomeen käymään, mutta moldovianmatkallamme hän alkoi tuntea itsensä huonovointiseksi. Pietariin palattuamme Natalia teki raskaustestin ja se oli positiivinen. Olemme niin onnellisia.
Hän kävi lääkärissä, joka totesi, että lapsi syntyy lokakuun alkupuolella. Päätimme, että Natalian on viisainta olla matkustamatta tänä vuonna, mutta minä olen tulossa kesätöihin. Iloitsen siitä, että saan tavata teidät ensi kesänä.” Terveisin Slava

Aikaa antamassa Pisaran matkassa

”Mä haen vielä mun laukun”, totesi Aamos juuri ennen lähtöä. Pienen hämmennyksen aiheuttanut kommentti ratkesi, kun selvisi, että Aamos asui lähempänä kuin moni luulikaan – eli pihalla, josta automme starttasi.

Pakaasit autoon pakattuamme ja loputkin matkalaiset mukaan napattuamme matka alkoi Tikkurilan asemalta kohti Venäjän rajaa sekä tullia. Ilma oli sateinen ja harmaa. Matkaseurueeseemme kuului kuski Pekka Vauromaa, matkanjohtajat Tarja Kauppinen ja Eeva Halme, lisävahvistuksena Andrei Spiridenko, Hannele Maukonen ja nuoret Saana Aronen, Anna Jokinen sekä Aamos Pelkonen. Pääsimme hyvissä ajoin Venäjälle ja olimme lopulta klo 24.00 paikallista aikaa perillä. Aamulla herätys tapahtui klo 7.30–8.00 välillä ja matka alkoi pian sen jälkeen kohti Nazjan traumatisoituneiden lasten lastenkotia.

Lastenkodissa oli paikalla n. 20 lasta. Ikähaarukka oli n 7-16 vuotta. Tilaisuus oli kevyt ja tunnelma pirteä. Oli ilo katsoa, miten lapset osallistuivat yhteislauluihin ja miten he iloitsivat vierailustamme. Seurueemme esitti lapsille pantomiimeja ja lauluja sekä jakoivat sanomaa Vapahtajastamme. Myös suklaalla saatiin suu makeaksi. Yhteisen tilaisuutemme jälkeen saimme viettää pienen hetken lasten kanssa. Tuntui ikävältä, että yhteinen hetkemme oli niin lyhyt, mutta toisaalta lyhytkin hetki voi sisältää monta puhuttelevaa katsetta ja syvältä riipaisevaa kohtaamista.

Seuraavaksi matkamme kohdistui kahteen päihdeparantolaan: **Uzt-Ishoraan**, jossa oli alkoholiriippuvaisia sekä **Uljanovkaan**, jossa oli sekä alkoholi- että huumeongelmista kärsineitä. Ohjelmiin kuului jälleen pantomiimeja, puheita sekä lauluja. Tunnelma oli avoin ja vastaanottava. Saimme kertoa rohkeasti Vapahtajastamme. Ennen matkaamme Uljanovkaan seurueemme oli jakaantunut kahteen ryhmään, joista toinen oli lähtenyt vierailulle miestenkotiin.

Ilta meni myöhään ja aamulla oli jälleen aikainen herätys. Edellisenä iltana sää oli vihdoinkin alkanut seljetä ja nyt aamulla aurinko paistoi lämpimästi. Tänä päivänä seurueemme jakaantui heti aamusta kahtia: toinen matkasi **Valkeasaareen** ja toinen puolisko meni tapaamaan poikia **poikakoti Akkuratovaan**.

Tilaisuutemme poikakodissa oli leppoisa ja poikien kanssa oltiin alusta asti hyvässä kontaktissa. Käytimme tuttua kvartettiamme kertoessamme pojille pääsiäisestä sekä Vapahtajastamme. Lopussa yksi pojista, pieni Viktor tuli luoksemme ja pyysi meitä pelaamaan jalkapalloa kanssaan. Ehdimme pienen hetken pelata pojan kanssa, kunnes meidän piti lähteä kotimatkalle. Oli niin haikeaa jättää poika kentälle. Elämässä on paljon erilaisia kipeitä hyvästejä: kun joutuu pitkäksi aikaa eroon ystävistään, kun katsoo lastensa muuttavan pois kotoa tai kun saattaa rakkaitaan hautaan. Ehdottomasti kipeimpiin hyvästeihin kuuluu myös se, jos joutuu jättämään pienen pojan jalkapallokentälle tietäen, että hän on elämässään jäänyt niin paljon vaille sitä, mitä jokainen lapsi ansaitsee ja tarvitsee. Siinä tuntee itsensä aika avuttomaksi.

Tuntuu jotenkin niin epäreilulta, miten jotkut joutuvat elämänsä hauraasta alusta asti jo elämään erillään vanhemmista, muiden aikuisten ja lasten kanssa. Elämä vaatii pieneltä ihmiseltä paljon siinä vaiheessa ja kiintymissuhteen muodostuminen on tärkeää. Se on riemua tuottava tunne, kun näkee, miten lapsi iloitsee siitä, että hän saa huomiota ja seuraa osakseen. Siinä on yksi loistava syy antaa kaikenlaista tukea lastenkodeissa tehtävää työtä varten. Samoin päihderiippuvaisten elämän koheneminen ja elämänsyrjästä kiinnisaaminen tuottaa iloa. On hienoa kuulla ja nähdä, kuinka joku nousee jaloilleen ja tahtoo auttaa muita sekä viedä eteenpäin sanomaa Jeesuksesta ja pelastuksesta.

Matkaraportti

Vihdin ryhmä 20.–22.4.2012 Pietari

Nazjan lastenkodissa johtajatar esitteli askartelutöitä, joihin Pisara oli lahjoittanut tarvikkeita.

Samoin kuin sää matkamme alussa oli synkkä ja harmaa ja sen päättyessä aurinkoinen ja pilvetön, on Jumalan Sana virvoittava ja elämän tielle valoa antava, vaikka tie joskus näyttääkin sateiselta. Jumalan lupaukseen pelastuksesta me voimme luottaa joka päivä ja siitä päivä on aina hyvä aloittaa.

- Aamos Pelkonen ja Anna Jokinen -

Jälkikirjoitus:

Lauantai-illan käynti **Peshkovien miestenkodissa** oli lämminhenkinen kuten aina – on kuin kotiinsa tulisi. Asuntolaa on mainostettu paljon, ja yhteydenottoja tulee jatkuvasti. Tällä hetkellä paikat ovat täynnä, mutta muutamia lisävuoteita ollaan hankkimassa. Uutena projektina on puulämmitteisen pihasaunan rakentaminen korkeiden sähkölaskujen taltuttamiseksi.

Ystäväapua: Kuten monesti ennenkin ryhmämme jakautui ajoittain kahtia ja tarvitsi silloin kuljetusapua. Vitali Filippenko tuli lauantaina hakemaan Liisa Lankisen, Tarjan, Hannelen ja minut matkan varrelta miestenkotiin ja sen lisäksi vielä auttoi parvisängyn kokoamisessa asunnossamme Timurovskaja ulitsa 30:ssä. Valeri Lisitsa puolestaan kuljetti nuorten kolmikon ja minut Viipurintien varteen, jossa tapasimme Valkeasaaressa käyneet ryhmäläisemme. Tällä lailla ne, joita olemme aikoinaan saaneet tukea, mahdollistavat ryhmämme jakautumisen tehokkaaseen käyttöön. Jakamamme siunaus palaa meille ja tuottaa uutta siunausta. Ystävyyssuhteiden säilyminen näin vuodesta toiseen siunaa meitä kaikkia.

Ja vielä **proteesiasiaa**. Valeri, jolla itselläänkin on jalkaproteesi, auttoi huhtikuun alussa kuljettamaan Tosnon vanhainkodista Valeri-kaimansa lääkäriin. Sairaala-aika on nyt varattu toukokuulle ja proteesien valmistusprosessi käynnistetty. Tällä hetkellä näyttää siltä, että kerätyt rahat riittävät, mutta täsmällisempää tietoa saamme kesäkuun tiedotteeseen mennessä. Kiitokset kaikille osallistuneille!

- Eeva Halme -

Voit tukea työtämme taloudellisesti

Lahjoitukset Pisaran työn tukemiseksi voi maksaa jollekin kolmesta seuraavasta tilistä

Vihdin ryhmä	FI40 5298 0620 0117 18
Espoon-Kouvolan ryhmä	FI89 5297 0020 0926 57
Ukrainan lapsityö	FI83 5298 0620 0126 90

Jäsenmaksut (maksuun merkintä Jäsenmaksu)
sekä osallistumis- ja majoitusmaksut FI12 5297 0020 0932 67

Poliisihallitus on 10.10.2011 myöntänyt Pisara ry:lle rahankeräysluvan no 2020/2011/3028 ajalle 1.1.2012 - 31.12.2013 koko Suomen alueelle lukuunottamatta Ahvenanmaata. Kerätyt varat tullaan käyttämään yhdistyksen sääntöjen mukaiseen työhön vuosien 2012 - 2014 aikana.

Pisara ry
Eeva Halme, 050-3522792
Nissointie 12 C 14, 03100 Nummela

www.pisarayhdistys.fi